

*Vzpomínky
na*
VÁŠEŇ
ALEATHA ROMIG

BARONET

ALEATHA ROMIG

*Vzpomínky
I na*
VÁŠEŇ

Vzpomínky na vášeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Aleatha Romig

Vzpomínky na vášeň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Vzpomínky
na*
VÁŠEŇ

Sinclair Duet 1

ALEATHA ROMIG

 BARONET

Copyright @ 2023 Romig Works, LLC
Translation © Darina Povolná, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2466-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2478-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2479-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2467-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PROHLÁŠENÍ

Beta Kappa Phi je fiktivní univerzitní bratrstvo vymyšlené jen pro účely příběhu Damiena a Gabrielly. Jakákoli podobnost se skutečným bratrstvem je zcela náhodná a neúmyslná. Jinými slovy jde o dílo fikce. Užijte si to.

„Bud'te nerozumní, následujte svou vášň.“

~ SUDHA MURTYOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Gabriella

Řítla jsem se letišťem jako o závod, až za mnou koktejlové šaty vlály a příruční zavazadlo, na němž jsem měla pracovní tašku, drkotalo po podlaze. Kdybych běžela ještě rychleji, kolečka už by se pravděpodobně vznítily a obsah kufru shořel v plamenech. Fronta k letištní kontrole trvala celou věčnost, a mně tak zbývala necelá půl hodina, abych se dostala k bráně, než se zavře a já tam zůstanu třet.

Indianapolis naštěstí nemělo velké letiště.

Poblíž Indy jsem žila posledních pět let. Nejprve jsem pracovala pro samotné ztělesnění d'ábla, než jsem si našla nové místo v neziskové společnosti severně odsud v menším městečku Carmel. Ne, nevyslovovalo se to stejně jako to město v Monterey, ale místním obyvatelům to nebránilo, aby věřili, že žijí na elitním předměstí Indianapolis.

Můj aktuální post byl ostatně důvodem, proč jsem na letišti celá rozčuchaná spěchala k bráně A-14. Současná kariéra mě skutečně těšila navzdory tomu, že jsem strávila celé ráno se stážistou, který o vytváření finančních reportů nevěděl absolutně nic. Zeptal

se mě dokonce, jak může neziskovka vyplácet zaměstnance, jako kdyby si myslel, že jsme tam všichni jen z naší nehynoucí lásky k bratrstvu. Nechápejte mě špatně. Propagace takových konceptů jako zdraví, veřejné povědomí a obecně šíření lidskosti rozhodně za naše úsilí stála. Nicméně zůstávali jsme, protože nám platili.

Další kolegové už byli v Los Angeles a já měla dorazit jako poslední. Neznamenalo to ovšem, že bych do úspěchu dnešního galavečera neinvestovala čas a snahu. To jsem rozhodně udělala.

Má pozice v Beta Kappa Phi představovala o hodně víc než jen vytváření mzdových výkazů. Další náplní mé práce byla komunikace s absolventy, zajišťování darů a udržování vztahů se sponzory.

Sotva jsem popadala dech, když jsem se zastavila u pultu před dveřmi brány A-14. Všechna sedadla tam zela prázdnotou. „Prosím vás, neříkejte mi, že jdu moc pozdě,“ soukala jsem ze sebe přerývaně.

Žena v modré blůzce zavrtila hlavou. „Máte šťastný den.“

Odfoukla jsem si z tváře zatoulaný pramen vlasů a povzdechla si. „Zatím moc ne. Předpokládám, že teď už to může být jen lepší.“ Zvedla jsem telefon se svým palubním lístkem k senzoru. Místo zeleného světla se však rozsvítilo červené.

„Šťastný den,“ připomněla jsem jí.

Pohlédla na monitor počítače a svařila čelo, když si ověřovala mé jméno. „Slečna Crystalová?“

Přikývla jsem.

„Dejte mi vteřinku. Budu hned zpátky.“

Měla jsem téměř přerušovaný krevní oběh v prstech z toho, jak jsem držela madlo své tašky na šaty, a tak jsem si ho hodila přes rameno a sledovala ženu, jak

mizí v nástupním tunelu do letadla. Další lidé se po terminálu pohybovali normální rychlostí, což naznačovalo, že ani zdaleka nespěchali tak jako já.

S každou další minutou narůstala moje úzkost. Měla jsem příliš natěsnaný plán, aby v něm byl nějaký prostor pro chybu. V letu bylo plánované jedno mezi-
přistání. Druhý let by dorazil do L.A. do půl šesté pacifického času. To mi dalo akorát dostatek času, abych se zapsala v hotelu, osprchovala, udělala ze sebe kompetentní představitelku Beta Kappa Phi a zvládla to do tanečního sálu na koktejl do sedmi večer. Gala-
večer začínal v osm. Sice se účastnili i další kolegové, ale já tam měla určitou roli.

Nemohla jsem ten let nestihnout.

Výroční večírek Beta Kappa Phi byla národní ceremonie a hostina, jež se každý rok konala v jiné lokalitě. Já nebyla pouhý účastník, ale měla jsem také udělit cenu dárci – významnému dárci – z Wisconsinu. Znal jsem jeho jméno a během letu jsem měla v plánu načíst si o něm informace, abych ho lépe poznala.

Konečně se dveře k můstku do letadla otevřely. Výraz zaměstnankyně aerolinek však nebyl příliš povzbuzující.

„Nějaký problém?“ zeptala jsem se.

Kmitala prsty nad počítačem, než zvedla pohled. „Vaše místo v letadle se přesunulo. Jediná prázdná sedáčka je mezi dvěma matkami s malými dětmi.“

Jak jinak.

Nasadila jsem úsměv. Byla to jen první část cesty – dvouhodinový let. To zvládnou. „Nedělejte si starosti. Jsem ta nejlepší teta na světě – neteř by vám to potvrdila. Bude to v pohodě.“

„Je tu potíže s kyslíkovými maskami.“

„Doufám, že na ty nedojde.“

„Na každou řadu tři sedadel jsou k dispozici čtyři masky. Technicky vzato ty dvě matky neměly sedět pohromadě, jenže jsme měli pasažéry na čekačce. A když jste nedorazila...“

Zavřela jsem oči a povzdechla si. „Prosím vás, potřebuju se dostat do L.A.“

Zvedla oči od monitoru. „Máme další let, který odletá ve 14:22.“

To bylo skoro za dvě hodiny.

„V kolik to tam bude?“

„V 16:15 pacifického času.“

Překvapeně jsem zamžikala. „To je dřív, než bych tam dorazila tímto letem.“ A stihla bych si dojít na oběd.

„Ano, madam, je to bez mezipřistání. Jste ochotná si změnit let?“

„Ano.“

Žena se na mě usmála. „Kéž by byl každý tak ochotný.“

„Mám šťastný den, pamatujete?“

Tiskárna u počítače cvakla. Podala mi s úsměvem nový palubní lístek. „Brána A-7.“

Když jsem na něj pohlédla, vytřeštila jsem oči. „První třída.“

„Máte šťastný den. Bylo tam místo v řadě dvacet sedm. Děkuji, že jste se nám takhle přizpůsobila.“

„Já děkuji.“

Beta Kappa Phi si mohla dovolit výdaj za letenku první třídy. Potíž byla se mnou. Neměla jsem dobrý pocit, že bych měla cestovní výdaje používat na tohle. Dorazila jsem do středu letiště, našla jsem si místo na baru jedné restaurace, již jsem znala, zaparkovala jsem svůj kufřík na kolečkách před stoličkou a na opěradlo pověsila kabelu.

Mám šťastný den, připomněla jsem si.

Barmanka přede mě položila menu a já se setkala pohledem s jedním dalším zákazníkem.

Srdce mi začalo bušit a naskočila mi husí kůže.

Rychle jsem odvrátila zrak.

„Co byste si dala k pití?“ zeptala se barmanka.

„Krucí,“ zamumlala jsem a snažila se uklidnit. „Vodu a chardonnay.“

Menu jsem vůbec nevnímala.

Dva a půl roku.

Ty tmavomodré oči jsem neviděla přes dva roky a teď byl tady.

S výdechem jsem nenápadně znovu zvedla pohled. Když jsem se potkala s intenzivním pohledem Damiena Sinclaira, cítila jsem, jak se mi do tváří žene horkost. Do háje, byl stejně hezký, jak jsem si ho pamatovala, a pravděpodobně pořád stejně nadutý blb.

Když už jsem zmínila svou dřívější práci...

Muž naproti přes bar, ten s širokými rameny, tmavě plavými vlasy a hluboce modrýma očima, byl můj příšerný šéf. Opustila jsem svět farmacie, jeho svět, a začala pracovat pro Beta Kappa Phi, protože jsem se rozhodla být od toho ďábelského chlapa co nejdál.

A teď se po té době díval právě mým směrem. Cítila jsem na sobě jeho pohled, jako by mi mohl vidět skrz oblečení. Neovládla jsem se a zvedla k němu oči ještě jednou. Damien se velice hezky usmál, když mým směrem pozvedl vysokou sklenici s jantarovou tekutinou.

Barmanka se vrátila s mým chardonnay. „Ten dobře vypadající pán támhle...“ kývla hlavou směrem k Damienovi, „... mi řekl, abych dala vaši objednávku na jeho účet.“ Uculila se. „Přítahujete vážně fešáky. Máte šťastný den.“

Zvedla jsem k němu sklenici vína a ztlumila hlas.
„Udělejte mi laskavost.“

Podívala se na mě oříškově hnědýma očima.

„Dejte jeho objednávku na ten můj. Bude to naše tajemství.“

„To se mi líbí.“

„Neříkejte mu to,“ upozornila jsem ji.

„Zlato, vaše tajemství je u mě v bezpečí. Ženská síla.“

DRUHÁ KAPITOLA

Gabriella

Salát s grilovaným kuřetem jsem měla skoro snědený, když mi zabzučel telefon. Podívala jsem se na displej a viděla upozornění, že na můj nový let už je možné nastoupit. Jako na povel dorazila barmanka a zeširoka se usmívala.

Ztlumila hlas. „Ještě jsem mu to nepověděla. Tady máte účet.“

„Moc děkuju.“ Položila jsem na pult desetidolarovou bankovku jako spopitné.

„Takže vy máte nějakou společnou minulost?“

Jen jsem se usmála.

„Slitujte se nade mnou. Celý den v práci si v duchu vymýšlím o zákaznících příběhy. Nějaký skutečný by byl lepší.“

Zavrtěla jsem hlavou. „O tom pochybuju. Končí vaše vymyšlené příběhy někdy vraždou?“

Vytřeštila oči. „Tak teď kvůli tomu neusnu.“

„Řekněme, že nemá smysl se babrat v minulosti.“

Barmanka přikývla. „Jasně, chápu vás. Dám vám chvíli, než odejdete, a pak panu Hezounovi sdělím novinky.“

Mrkla jsem přes bar a zahlédla v Damienově výrazu zmatek. Jeho výraz sám o sobě mi působil nesmírné potěšení. Ta žena u brány měla možná pravdu – dnes byl skutečně můj šťastný den.

Kráčela jsem se zavazadly chodbou, než jsem vstoupila na pohyblivý pás, a poprvé po dlouhé době jsem měla pocit, že se vznáším.

Neměla jsem moc často příležitost v takové hře zabodovat. Zaplatit jeho účet za dvě piva a kuřecí sendvič sice nebylo zrovna gesto roku, ale zvítězit nad Damienem alespoň jednou mi k lepší náladě stačilo.

A navíc jsem měla letět první třídou.

Cestou k bráně A-7 jsem dovolila myšlenkám ulétnout k muži, na něhož jsem se pokoušela zapomenout.

Damien byl žralok v moři léčiv. Ve světě, v němž vládly velké konglomeráty, převzal funkci generálního ředitele a udělal si jméno s malou společností z Indianapolis. Pojem ‚malá společnost‘ byl ovšem ve farmaceutické sféře relativní. Firma Sinclair Pharmaceuticals byla připravena se vrhnout do akce se špičkovým produktem k léčbě posttraumatické stresové poruchy. Damien zariskoval a vyplatilo se mu to. Sinclairu už nemohlo v hvězdném úspěchu nic zabránit.

Mohla bych říct, že jsem se v době, kdy jsem byla jeho výkonná asistentka, hodně naučila. Byla to ostatně pravda.

Jenže jsem také udělala největší chybu, jakou člověk může udělat, když se snaží budovat si kariéru.

Do toho d'ábla jsem se zamilovala.

Damien byl náročný a prudký, byl prostě přírodní úkaz – nádherný západ slunce nad třpytícím se oceánem, přesto však dokázal rozpoutat přímo hurikán. Být v jeho přítomnosti, sledovat ho při práci a naslouchat jeho radám mi dodávalo sílu. Být v jeho poste-

li a náruči byla zas čistá extáze, kterou jsem si nikdy předtím ani netroufla představit.

Kéž bych mohla říct, že jsem od našeho rozchodu dokázala najít muže s dokonalejšími schopnostmi, ale to bych lhala. Jediný způsob, jak se přes Damiena dostat, bylo posunout se dál. Nahradit ho nepřipadalo v úvahu. To by bylo jako najít náhradu za Picassa. Ne že by v Indianapolis byl nedostatek vhodných svobodných mužů, nicméně Damien byl kategorie sám o sobě.

Ne, nechtěla jsem ho nijak nahradit. Chtěla jsem se v životě pohnout kupředu – a jeho nechat za sebou.

Na letištních toaletách jsem si opláchla obličej studenou vodou a prohlížela si ženu v zrcadle. Během chvíle to moje překypující nadšení ochladlo.

Tak to prostě bylo, protože jsem Damiena uviděla poprvé po více než dvou letech – připadala jsem si jako na horské dráze.

Šok.

Úžas.

Nadšení nad tím, že jsem ho přechytračila.

Bolestné probuzení té prázdnoty, kterou po sobě zanechal.

V očích mě z té bolesti pálilo. Cítila jsem, jak se v hrázi, již jsem obestavěla své srdce, objevují praskliny, a do myslí se mi vkrádají nechtěné vzpomínky.

Odolávala jsem tomu náporu emocí, zírala na sebe v zrcadle a připomněla si, že Damien Sinclair mě neopustil. To já opustila jeho. Sebrala jsem odvahu a odešla. Nebylo to proto, že bych ho nemilovala, ale že milovat ho mě příliš pohlcovalo. Měla jsem pocit, že s ním přestávám existovat. Damienova záliba v lovu činila hru velice lákavou. Jenže jakmile pronásledování skončilo, moje hodnota se nějak scvrkla. Chtěla jsem od života víc než být jen doplňkem muže.

„A jsi díky tomu silnější,“ řekla jsem tiše svému odrazu.

Nezáleželo na tom, že na mě žena u vedlejšího umyvadla vrhla divný pohled. Otočila jsem se k ní a předstírala úsměv. „Hezký den.“

„Jo, vám taky.“

Nadechla jsem se a odpověděla. „To bude. Je to můj šťastný den.“

Pak jsem stála ve frontě, kterou jsem se pomalu posouvala ke kontrole letenek těsně před branou.

Postávala jsem už skoro před pultem, když jsem si uvědomila, že jsem frontu mohla klidně přeskočit. Měla jsem přece letenku první třídy.

No jistě.

Přece mám šťastný den.

Myšlenky mi putovaly od střetu s mou minulostí k nadcházejícímu večírku. Přemýšlela jsem o biografii vítěze ceny, kterou jsem si potřebovala přečíst. Ten muž se vypracoval z ničeho a vytvořil impérium. Část svého jmění teď investoval, aby zlepšil zdraví ostatních. Můj let měl trvat něco přes čtyři hodiny a já měla v plánu dozvědět se víc. Dnes večer se máme setkat.

Jakmile bude letadlo ve vzduchu, otevřu si notebook a seznámím se nejen s vítězem ceny, ale i s dalšími účastníky galavečera. Nic tak nepolechtá ego dárce, jako když si pamatujete jeho jméno nebo se ho zeptáte na konkrétní věci o něm. Dejte k dobrému nějaký příběh, v němž figuruje či kde je o něm zmínka, a jeho peněženka se otevře jako mávnutím kouzelného proutku.

Nastoupila jsem do letadla, usmála se na letušky a pozvedla svou tašku s oblečením. „Mohla bych si tohle někde pověsit?“

Letuška mi zavazadlo se složenými věcmi vzala a pokynula mi, ať jdu dál.

Prohlížela jsem si přední část letadla. Všechna místa byla obsazená kromě jednoho. Srdeční tep mi poskočil z šedesáti na sto šedesát úderů. Rychlý pohled na palubní lístek mi sdělil, že to prázdné sedadlo je moje. Navzdory frontě pasažérů za mnou jsem se nedokázala pohnout z místa a napětí ve mně narůstalo.

Prázdné sedadlo ve třetí řadě u okénka by bylo pro dlouhý let dokonalé nebýt jedné věci.

Jedné osoby.

Jednoho muže.

Damienovi to v půlnoční modři jeho oči zajiskřilo, jakmile se naše pohledy setkaly.

Nadechla jsem se a postoupila do třetí řady. „Tady sedím,“ oznámila jsem a doufala, že v mém hlase není ani stopa po neklidu.

Damien si odepnul pás a vstal.

Okamžitě mi vyschlo v krku, když se přede mnou náhle tyčil s impozantní výškou sto devadesáti pěti centimetrů a zahalený v oblaku omamné kolínské. Nedalo se nevzpomenout si na to, jaké to v jeho mocné náruči bylo.

Neměl na sobě obvyklé sako a kravatu, jen košili s rozhalenkou a rukávy vyhrnuté k loktům. Sklouzla jsem mu pohledem přes drahé kalhoty až k botám, jež byly nepochybně z dovezené italské kůže.

„Pomůžu ti,“ nabídl se, když jsem začala zvedat kufřík do přihrádky nad sebou.

„Zvládnou to.“ Strkala jsem zavazadlo dál, přičemž se mi vysoukal svetr a odhalil tak břicho.

Pokoušela jsem se vyhnout očnímu kontaktu a držela brašnu mezi námi, jako by mě kožená taška mohla před magnetismem toho muže ochránit. A s takhle nasazeným štítem jsem se kolem něj protáhla na svoje místo u okénka.

„Měl bych ti poděkovat za oběd,“ podotkl Damien, když se opět posadil na sedadlo vedle mě. „Musím mít šťastný den.“

Očividně.

Mě totiž štěstí očividně opustilo.

TŘETÍ KAPITOLA

Damien

Gabriella Crystalová.
Klenot, který mi unikl.

Když jsem v letištním baru zvedl oči a uviděl Ellu, jak se tam usazuje, nemohl jsem si pomoci a jen jsem na ni němě civěl. V mých snech a fantaziích se objevovala už tak dlouho, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že je skutečná.

Ella byla víc než oživlý sen.

Ted' však neseděla přes místnost, ale po mém boku. Jakmile jsem se znovu posadil, v duchu jsem si řekl, že musím svému asistentovi přidat. Musím mu zavolat a poděkovat za to, že mi koupil letenku na komerční let. Kéž bychom tak místo do Los Angeles letěli na Havaj nebo do Paříže. Čím delší let, tím lépe.

Od chvíle, kdy Ella odešla z mého života, jsem věděl, že jsem přišel o životní příležitost – přesněji řečeno jsem ji promrhal. Tehdy jsem měl po boku nádhernou a mimořádně schopnou ženu. Nechat ji odejít bylo to nejhorší rozhodnutí, které jsem kdy učinil.

Popravdě jsem ji nenechal vyloženě odejít. Opustila mě.

Časem jsem si uvědomil, že jsem ji bral jako samozřejmost.

Soustředil jsem se tehdy na úspěch v podnikání a zapomněl, že osobní vztahy potřebují také pozornost.

Čas byl přísný učitel.

Možná mi bohové nabízejí další šanci.

Nezasloužil jsem si ji, ale to, že si něco nezasloužím, mě nikdy předtím nezastavilo. Život byl o příležitostech. Ta moje byla zastrčit jí tašku pod sedadlo a připevnit pás.

Ella byla tak krásná, jak jsem si ji vybavoval – ne, vlastně ještě krásnější.

Nepotřebovala žádné šminky a fintění na to, aby byla atraktivní. Být znovu v její přítomnosti, sedět vedle ní, mě rozpalovalo.

Ta malá mocenská hra v baru byla pro Gabriellu typická.

Jakmile mi barmanka prozradila, že můj účet už je vyrovnán, udělalo to na mě dojem a zároveň jsem byl rozmrzelý i vzrušený. Vlastně bych to vzrušení dal na první místo.

Připnul jsem si na sedačce pás, obrátil se a hodil po ní okouzlující úsměv – ano, věděl jsem, že neoplývám jen svou obchodní společností a bankovními účty. Když už jsem dostal druhou šanci, využiju veškerý arzenál svých silných stránek.

„Ještě jednou děkuju za ten oběd,“ opakoval jsem. „Odešla jsi z restaurace, než jsem ti to stihl sdělit.“

Gabriella zavrtěla hlavou a pohlédla na mě svýma jasně modrýma očima. „Možná bychom mohli ty čtyři hodiny a kousek strávit v tichosti.“

Zacukaly mi rty.

„Můžeme ten čas strávit různými způsoby...“ Ztlumil jsem hlas. „Nicméně v letadle jsou děti a moh-

lo by to vyvolat rozruch. Toalety jsou dost malé, ale Mílový klub stále nabírá nové členy.“ Uculil jsem se. „Třeba bychom si mohli obnovit naše členství.“

„Proč jsi tady? Copak není letadlo s tvým jménem připravené, aby do toho klubu přivádělo jiné nic netušící ženy?“

„Vždycky vědí, do čeho jdou. Jsem zastáncem toho, aby bylo od počátku všechno jasné a s plným souhlasem.“

Odfrkla si a obrátila se k okénku.

Pokračoval jsem. „Tahle cesta je výsledkem rozhodnutí na poslední chvíli a moje letadlo už bylo obsazené. Jsem hrozně rád, že mě v práci přesvědčili letět komerčním letem. Myslím, že si něco takového zaslouží zvýšení platu.“

„Určitě ta dotyčná dostává spoustu bonusů.“

„Ne, Ello.“ Vyčkal jsem, až se na mě znovu podívá. „Nespím s každou asistentkou. Jen s jednou, a když jsem to zvorál, přišel jsem o mnohem víc než o báječnou asistentku.“

„Hmm. Aspoň přiznáváš, žeš to zvorál.“ Zvedla bradu a otočila se k oválnému oknu.

Měla dokonalý profil v každém smyslu. Elegantní štíhlá šíje, jemný tvar čelisti i lehce zvednutý nosík. Žádný umělec by ji nedokázal zachytit a vyobrazit tak nádherně, jak by si zasloužila.

„Dali byste si před odletem pití?“

Otočil jsem se k ženě v modrých šatech se jménem TAMMY na jmenovce a pak zpátky ke Gabrielle. „Dala by sis něco?“

Pohlédla k letušce. „Vlastně ano. Nebylo by možné si vyměnit sedadlo?“

Tammy povytáhla krk a rozhlédla se po letadle. „První třída je plná.“

„Je mi jedno, kam mě umístíte. Klidně do řady dvacet sedm.“

„Podívám se, jestli máme dostupná nějaká sedadla.“ Tammy nasadila profesionální úsměv a poté odkráčela.

Gabriella obrátila pozornost zpátky k výhledu.

Ztišil jsem hlas a hovořil šeptem. „Nemusíš si měnit sedadla, Ello. Já přece nekoušu... I když si nevybavuju, že by ti to vadilo.“ Když neodpověděla, zkusil jsem zabrousit na méně citlivé téma, přestože jsem odpověď znal. „Co tě přivádí do L.A.?“

„Práce.“

„Slyšel jsem, že pracuješ pro Beta Kappa Phi.“

Sjela ke mně svým uhrančivým pohledem. „Ty mě sleduješ?“

„Ano,“ utrousil jsem. „Dnešek jsem si pečlivě naplánoval. Takže teď když jsi tady, byl bych rád, kdybys neměnila místa.“

„Damiene, vůbec mě nezajímá, co ty bys rád.“

„Omlouvám se, madam,“ oslovila ji Tammy, jakmile se vrátila. „Promiňte, ale jsme bohužel plně obsazeni.“

„Děkuji vám za snahu,“ odpověděla Gabriella. „V tom případě si dám sklenku chardonnay.“

Tammy se podívala na mě.

„Nejlepší bourbon, jaký máte, čistý.“

Pohlédl jsem na Ellu. „Možná bychom mohli začít znovu.“ S úsměvem jsem jí nabídl ruku. „Ahoj. Pokud si mě nepamatuješ, jsem Damien Sinclair. Třeba bychom mohli na dobu tohoto výletu uzavřít příměří.“

„Výletu? Je to let trvajících čtyři a půl hodiny.“ Povzdechla si. „Až doletíme, naše cesty se rozdělí. To zvládnou.“

„Obávám se, že to může trvat déle.“

„Jak to?“

„Protože já taky mířím do L.A. na galavečer Beta Kappa Phi.“

Vytřeštila modré oči. „Ty mě *vážně* sleduješ.“

„To ne, ale nevadilo by mi připsat si za to zásluhu. Víš, můj kamarád –“

„Takže ty máš teď kamarády?“

Ušklíbl jsem se. „Jmenuje se Donovan Sherman.“

Zavřela oči a položila si hlavu na opěrku.

„Ty ho znáš?“ zeptal jsem se.

„Je jedním z dárců, kteří mají dnes večer dostat cenu. Já ji mám předávat.“

Na rtech mi hrál úsměv. „Znamená to, že budeš sedět u Donovanova stolu?“

Tammy se vrátila s našimi drinky.

Poděkoval jsem jí a otočil se zpátky k Elle. „Takže budeš sedět s Donovanem?“

„Ano.“

Zvedl jsem plastový kelímek s jantarovou tekutinou směrem k Elle. „Na dnešní večer.“

Zúžila na mě pohled. „Tak to mě štěstí teda definitivně opustilo.“

Stále jsem měl pozvednutý kelímek. „Rád se s tebou podělím o to svoje, Gabriello. Jak vidíš, moje vyhlídky na tento výlet se exponenciálně vylepšily.“ Zvedl jsem kelímek ke rtům a vybavil si, jak mi Van zmínil Beta Kappa Phi. Doufal jsem tehdy, že by se moje a Elliny cesty mohly zkřížit. „Určitě je ti jasné, že podporovat nadace, které propagují kvalitu zdraví, je pro Sinclair Pharmaceuticals důležité.“

Bourbon mě pálil v krku a dodal žár tomu ohni, jenž ve mně narůstal.

„K čertu,“ zamumlala, než si ke svůdným rtům zvedla kelímek s vínem.

Ale co, už mě posílali i na horší místa.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Gabriella

Celým srdcem jsem měla chuť objednat si bezedný kelímek chardonnay.

Alkohol zdarma patří k výhodám létání první třídou, ne?

Říkala jsem si, že bych na to měla jít raději pomalu. Až přistaneme, čas se posune o tři hodiny dozadu. Podávání koktejlů by se mělo zahájit v sedm a večere nezačne dřív než v osm, takže jsem před sebou měla dlouhou noc. Očividně dlouhou noc, při níž budu usazená u stejného stolu jako d'ábelský Damien Sinclair.

To zvládnou.

Splnit svou roli v Beta Kappa Phi bylo podstatnější než utápět fakt, že mi došlo štěstí, v láhvi, případně v celém kartonu vína. To ovšem neznamenalo, že si té výhody nehodlám užít. Jakmile jsme byli v oblacích, kelímek vína vystřídala sklenka, a tak jsem vlastně tohle odpoledne popíjela už třetí chardonnay.

Otevřela jsem si notebook a začala si číst o Donovanovi Shermanovi.

„Co o něm chceš vědět?“ zajímal se Damien.

Zvedla jsem k němu hlavu. „Vidím, že respektování soukromí ti pořád dělá problémy.“

Damien se ušklíbl. „Máš obrazovku natočenou ke mně.“

„Protože to slunce –“ začala jsem vysvětlovat, ale pak jsem si zatáhla roletu na okně a posunula notebook. „Odsud toho zjistím dost.“

„To asi ano.“

Obrátila jsem se napravo. „Nabízíš mi snad na svého kamaráda špínu?“

„Ne. V udržování tajemství jsem dost dobrý.“ Temný pohled se mu zaleskl. „Pamatuješ si na tu noc na Arubě pod hvězdami?“

Jeho hluboký hlas nebylo to jediné, co mě začínalo rozpalovat. Z kombinace s třetí sklenkou vína a vzpomínkami na noc, kterou zmínil, se mi zrychloval tep. Byli jsme spolu tehdy sami v soukromém bazénu a nebe nad námi bylo sametově černé a poseté hvězdami.

„Neměj strach,“ poznamenal. „Nikdy jsem to nikomu neřekl.“

Na té noci však nebylo nic oplzlého ani zahanbujícího. Právě naopak, bylo to jako sen. Ne. Zavrtěla jsem hlavou a vrátila se zpátky k biografickým údajům pana Shermana.

Vypadalo to, že jeho zájem o zdravotní péči měl co do činění s jeho ženou. Byla dědičkou a také současnou generální ředitelkou společnosti Wade Pharmaceutical. Zatímco jsem četla, Damien popíjel svůj druhý bourbon.

Prakticky jsem nevnímala žádný z mnoha dosažených úspěchů pana Shermana, protože se mi vracely vzpomínky na noc na Arubě.

Do háje s ním.

Potřebovala jsem pracovat, ale byla jsem úplně mimo. Damien seděl vedle mě a vyzářovala z něj mužnost a sexy energie. Čas od času jsem na něj mrkla. Čím to je, že jsou mužská předloktí tak rajcovní? Damienova byla opálená a vyrýsovaná. Dlouhými prsty objímal sklenku s bourbonem, a kdykoli si ji zvedl ke rtům, připomnělo mi to, jak líbal. A ano, rád mě oždiboval i zuby.

Vydechla jsem a zaklapla notebook.

„Měl bych tě z Donovana vyzkoušet?“

Otočila jsem se k Damienovi a podívala se mu do očí. „Padající hvězdy.“

Naklonil tázavě tvář.

„Na Arubě. Obloha na tom ostrově byla tak tmavá, že jsme viděli padající hvězdy.“

Pomalou přikývl.

„A voda byla neuvěřitelně teplá,“ dodala jsem.

„Chceš vědět, co si pamatuju já?“

To jsem chtěla, ale věděla jsem, že je to nebezpečná konverzace. „Nejspíš ne.“

Odložil sklenici na táč vedle sebe a natáhl se po mé ruce. Zvedl ji a otočil. Všechno mě nabádalo, abych se odtáhla, ale stejně jsem to neudělala. Sledovala jsem ho a užívala si hřejivost jeho doteku i to, jak jsem do jeho dlaně pasovala.

„Damiene?“

Když se mi zadíval do očí, jeho obvyklý arogantní úsměšek byl pryč. „Chtěl jsem tě požádat o ruku.“

Teď jsem ruku odtáhla. „To teda nechtěl.“

„Ale ano. Měl jsem prsten.“

Založila jsem si ruce na prsou a pokoušela si celou tu dovolenou vybavit. Nic hrozného mi v paměti nevystupovalo. Naopak, bylo to dokonalé. „Očividně jsi to ale neudělal.“

„Víš proč?“

„Jak bych to mohla vědět? Ani jsem netušila, že o tom uvažuješ.“

„Dalo by se asi říct, že jsem se lekl.“

„Jasně,“ opáčila jsem. „Damien Sinclair se bál.“

Kývl. „Bál jsem se, že řekneš ne. Rozhodl jsem se, že to chci nechat, jak to je. Myslel jsem si, že jsme šťastní.“

„To jsme byli.“

„Řekla bys ne?“

Složila jsem ruce do klína a povzdechla si. „Já vážně nevím,“ odpověděla jsem popravdě. „Aruba byla kouzelná.“

„Být s tebou je kouzelné, Ello.“

Zakroutila jsem hlavou a protočila oči. „Prosím tě, nepomyslel jsi na mě dva a půl roku. Nejspíš jsi zasnoubený nebo ženatý.“ Pohlédla jsem mu na ruce. „Žádný prsten, ale to moc neznamená.“

„Nikdy jsem nepodváděl.“

„To ani já ne.“

„A co ty? Jsi zasnoubená nebo vdaná? Ne, už vím... rozhodla ses, že dáváš přednost ženám.“

„Přesně tak.“ Odfrkla jsem. „Protože žádná heterosexuální žena by od tebe přece neodešla.“

Damien se znovu napil a pak se natočil ke mně. „Ani jedno z toho. Nejsem ženatý, zasnoubený, ani se momentálně s nikým nevidám. Když Van zmínil ten galavečer, myslel jsem na tebe. Věděl jsem, že tě najalo bratrstvo Beta Kappa Phi.“ Zvedl ruku. „A ne, žádné stalkování. Volali mi kvůli referenci.“

Vytřeštila jsem oči. „Cože? Řekla jsem jim, aby zavolali Stevovi na personální.“

„Ten hovor jsem dostal já.“

„Mohl jsi moje šance zničit... Po tom, co jsem udě-

lala.“ Nedokončila jsem, že to bylo proto, že jsem ho opustila.

„To jsem mohl,“ podotkl věcně.

„Ale neudělal jsi to.“

„Ne, Ello. Chtěl jsem, abys měla svůj sen.“

Pokřčila jsem rameny. „Nejsem si jistá, že Beta Kappa Phi je můj sen, ale mám svou práci ráda.“

„Pověděl jsem té ženě pravdu – že jsi fantastický zaměstnanec a měli by štěstí, kdybys pro ně pracovala. Řekl jsem jí, že tvrdě pracuješ, děláš víc, než se od tebe očekává, a rychle se učíš.“

A kruci.

„Děkuju,“ odpověděla jsem upřímně.

„Poděkuj mi tím, že mě necháš tě doprovodit na dnešní večírek.“

Začervenala jsem se. „Doprovod nepotřebuju, Damiene. Jsem součástí týmu konferenciérů. Mám se účastnit dění v celé místnosti, ne stát po boku jednoho muže.“

„Tak potom.“

„Potom budou podle času v Indy tři ráno a já nebudu chtít nic jiného než skočit do postele.“

Jemně mu zrůžověly tváře a v modrých očích mu zajiskřilo. „Domluveno.“

PÁTÁ KAPITOLA

Gabriella

Nebyla jsem si jistá, jak to Damien udělal, ale let do L.A. nebyl vyloženě hrozný. Vlastně byl příjemný. Letuška, kterou jsem žádala o změnu místa, mě pro jistotu čas od času kontrolovala. Pravdou však bylo, že během pár hodin jsem znovu podlehla jeho kouzlu.

Neznamenalo to, že by neexistovalo nic negativního. To existovalo, jenže po několika drincích a hodinách hovoru jsem si vybavovala to dobré. Ne že bych si hodlala nechat zlomit srdce znovu. Když jsem však cestou ven z letadla táhla kufr s taškou a šaty, pomyslela jsem si, že bychom se mohli stát přáteli.

Bylo by to lepší než být nepřátelé.

Teď v hotelovém pokoji, kde jsem si upravovala vlasy a make-up, jsem měla mysl zaplavenou vzpomínkami, které nebyly ani trochu hrozné. Byly to pěkné a vzrušující časy a já ty věci vytěsnila, abych se mohla soustředit jen na to negativní.

Vytáhla jsem z kufru lodičky s otevřenou špičkou a na deseticentimetrových podpatcích a v té chvíli jsem si přála, abych si předtím vybrala nějaké pohodl-

nější. Vklouzla jsem do nich a prohlížela se ve vysokém zrcadle.

Nějakým zázrakem mé šaty přežily v letadle v tom malém prostoru bez skladů. Měly tmavý odstín námořnické modré a dobře zdůrazňovaly mé křivky. Výstřih mi končil mezi řadry, přes páteř mi splýval dlouhý zlatý zip a spodní asymetrický lem byl vzadu delší než vepředu. Přidala jsem dlouhý zlatý náhrdelník a visací náušnice a pokoušela samu sebe přesvědčit, že pozornost věnovaná mému vzhledu nijak nesouvisí s mužem, jenž se mnou bude sedět u stolu.

Součástí mé práce bylo dělat hostům u stolu nad dobrým jídlem a pitím společnost. Vypadalo to, že většina dárců byly starší ročníky, nicméně z informací, které jsem četla o Donovanu Shermanovi, bylo zřejmé, že je mu něco přes čtyřicet. Věděla jsem, že Damien je o trochu mladší.

Ještě jednou jsem na sebe pohlédla do zrcadla a začínala mít pochybnosti.

Balení jen na jedinou událost mělo tu nevýhodu, že příruční zavazadlo nebylo nafukovací a neměla jsem jinou možnost než si vzít to, co jsem si dovezla. Nebyl čas zaběhnout do butiku pro nový outfit. Vypadala jsem dobře, ale nebude si Damien myslet, že je to kvůli němu?

Jistěže bude.

Přesně takový typ muže on byl.

Zastrčila jsem klíč od pokoje do kabelky a zamířila do tanečního sálu. Dveře výtahu se otevřely a chloupky na krku se mi okamžitě postavily do pozoru. Uvnitř byla hlučná skupinka mužů, jimž bylo něco přes dvacet, a podle jejich hlasitosti právě něco slavili.

Když mě uviděli, několik z nich hvízdlo.

„Ahoj, zlatíčko,“ zvolal jeden z nich a natáhl se,

aby dveřím zabránil se zavřít. „Pojď dovnitř, uděláme ti místo.“

Zdvořile jsem se usmála. „To je dobré. Pojedu dalším.“

„Ale nestyd' se,“ pobízel mě další.

„To není nutné.“ Ustoupila jsem kousek dozadu a zmocnil se mě nepříjemný pocit, který někdy asi pocítila každá žena.

Muži se ve výtahu přeskupili a vytvořili mi prostor. „Podívej. Je tu spousta místa.“

Ruce se mi začaly chvět a ještě jsem o kus ustoupila, až jsem narazila do zdi.

Vlastně to však zeď nebyla.

Na boku mi přistála pevná ruka a muži ve výtahu zničehonic podleli nutkavé potřebě si prohlížet své boty.

„Jsem rád, žeš počkala,“ prohlásil Damien a přitáhl si mě blíž k sobě. Podíval se k výtahu na muže, kteří na něj překvapeně zírali. „No tak pokračujte. Jak říkala dáma, dospělí se svezou dalším výtahem.“

Stála jsem tam s ním, zatímco se dveře výtahu zavíraly. „Děkuju.“

Natáhl se po mých rukou. „Třeseš se.“

„To je tou klimatizací.“ Ustoupila jsem a prohlédla si ho od hlavy k patě. Už neměl vyhrnuté rukávy, teď mu to pro změnu ohromně slušelo v na míru šitém tmavomodrém obleku, který měl podobný odstín jako mé šaty. Uculila jsem se. „Vidím, žeš četl oběžník.“

V pohledu jako by mu žhnula tekutá láva, zatímco si mě celou prohlížel. „Není divu, že ti hoši tě zvalí k sobě do výtahu. Vypadáš úchvatně, Ello.“

„Nevím, proč jsem dovolila, aby mě tak rozhodili.“

„Protože to jsou opilí pitomci. Vsadil bych se, že tady jsou na rozlučce se svobodou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Vzpomínky na vášeň*. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.